

HAL ROACH — VELIKAN KOMEDIJE

»I always thought the greatest hotel in the world was the Adlon in Berlin, and they ought to build a new one. With any luck I will see you in February, so please get started on construction as soon as possible.«
(Hal Roach)

Te besede je Hal Roach izrekel kot dobrodošlico Berlinu v knjigi, ki so jo pripravili ob njegovi stoti obletnici rojstva ter retrospektivi njegovih filmov v okviru berlinskega festivala. Zapleti, ki so potem sledili ob nasprotujočih si informacijah o njegovem (ne)prihodu v Berlin pa so bili popolnoma v stilu citirane izjave ter njegovih filmov.

Tudi najbolj marljiv filmar ne bo mogel doseči njegovega opusa, ki obsega okoli 2000 filmskih naslovov, ki jih je Roach sproduciral (pa tudi napisal scenarij in režiral nekatere izmed njih) med leti 1914 in 1955 - od eno-kolturnih monoaktorskih slapsticks do televizijskih serij. Večino izmed njih za svoj studio, ostale kot producent za druge.

Komedija je zelo primeren žanr za raziskovanje. In Roach je bil raziskovalec, privrženec in mojster v svojem žanru. Zadnji hollywoodski tycoon. Producent, ki je omogočil kariere številnim, brez katerih bi bil pojem klasične hollywoodske komedije in filma nasploh vse kaj drugega in manj pomembnega. Na prvem mestu sta to vsekakor Stan Laurel in Oliver Hardy, nato Harold Lloyd, ki je svojo kariero pričel ravno v sodelovanju s Roachem in v njegovi produkciji smenal vse do leta 1923, Harry Langdon, Charley Chase, Will Rogers, Harry »Snob« Pollard, ZaSu Pitts in Thelma Todd. Svoje kariere so z Roachem pričele zvezde kot Jean Harlow, Janet Gaynor, Jean Arthur, Paulette Goddard, Boris Karloff in Mickey Rooney. Zaposloval je režiserje kot so bili Leo McCarey, George Stevens, Frank Tashlin, Lewis Milestone in Frank Capra.

D. H.

BENCIN, HRANA, PRENOČIŠČE

GAS FOOD LODGING

režija: Allison Anders
scenarij: Allison Anders po romanu *Ne glej pa ne bo bolelo* Richarda Pecka
fotografija: Dean Lent
glasba: J Mascis in Barry Adamson
igrajo: Brooke Adams, Lone Skye, Fairuza Balk, James Brolin in Robert Knepper
ZDA, 1991, 102 min.

Možje nikoli ne zapuščajo samo žena, ki so tip Jessice Lange, Brooke Adams pa bi verjetno prisegla na to, da moška prisotnost v družini ne le ničesar ne spremeni, temveč povzroči še dodatne težave. Nora, ki jo igra Brooke Adams, je natakarka na enem izmed tovornjakarskih počivališč v Larramieju, New Mexico; mož jo je že dolgo tega zapustil in skupaj s hčerama Trudi (Lone Skye) in Shade (Faizura Balk) živi v zaspanem mestecu, kjer se absolutno nič ne dogaja. Spretno orisana praznina vsega dogajanja okoli njih rezultira tudi v intersubjektivnih relacijah, ki se vse vrtijo okoli iskanega in pričakovanega, pa vendar nikoli najdenega moškega.

Trudi, prelepo cinično dekle, ki blodi naokoli, išče ljubezni in preprirov z Noro. Z njo ima zelo težaven odnos - še posebej po tem, ko spozna, da je noseča. Ugotovi še to, da se mora umakniti in oditi, ker z moškimi tako ali tako nima sreče (nesrečna epizoda z iskalcem kamnov, ki ga eksplozija pokoplje v rudniku in čigar usodo gledalec spozna tik pred koncem filma, Trudi pa nikoli, to samo potrjuje). Trudi je več kot podobna Nori, saj so njeni odnosi z moškimi prav tako vsi po vrsti obsojeni na propad. Shade jo je obtožila krivde za razpad družine in odhod očeta. K vsej tragikomiki zapletov in težav z moškimi pa prispeva tudi Shadina ideja, ki jo je dobila ob gledanju filmov (izmišljenih, a izjemno dobrih mehiških melodram iz 40. let) s svojo priljubljeno filmsko zvezdo Elvio Romero: »Dala mi je idejo tistega, kar manjka v mojem življenju. Moški - in to ne zame, pač pa za mamo.«

Seveda pa Shadina romantična naloga nosi v sebi njeno največjo željo - poiskati najbolj zelenega moškega svojega življenja - rodnega očeta. Tukaj se seveda zastavlja vprašanje o žanrski in lokacijski podobnosti z Wendersovim **Paris, Texas**. »V filmu ni absolutno nič neona in zvokov slide kitare. Po Wendersovem **Paris, Texas** bi bilo kaj takega neokusno,« pravi Andersova, ki je bila pri **Paris, Texas** asistentka Harry Dean Stanton. Sam občutek à la Wenders gledalcu nudi že scenografija, pa tudi izbor glasbe velikokrat spomni na Wendersov način dela, ki ga je s svojim - zelo ženskim in temu primerno drugačnim in toplim - pristopom Andersova samo še obogatila.

D.H.